

XAVIER GABRIEL PUIGGRÒS, L'HOME QUE MIRA

ALBERT ALÍS

Observant atentament els darrers treballs d'en Xavier, no se m'acudeix res de més escaient: en Xavier és l'home que mira. Tal vegada em direu que això que us dic és una obvietat, que per dibuixar i pintar, el que cal fer —allò principal i inevitable, em direu— és mirar.

Certament que, en general, per dibuixar ha de ser així. I normalment ho és. Llavors, què té d'especial la mirada d'en Xavier? Justament que és el mirar de qui estima el món i la vida, de qui no vol deixar escapar res, de qui vol copsar totes les impressions i viure totes les emocions... i que, sobretot, vol pintar-les.

Ell sap prou bé el que és necessari. És coneixedor que, qui no dibuixa, no sap ben bé què és mirar i que normalment creiem saber com és un objecte o un indret, però que és tot dibuixant-lo que descobrim i aprenem veritablement com és.

I això ens porta de dret al seu treball: parem acurada atenció a la col·lecció de músics que en Xavier ha mostrat al «Hot Blues», justament i encertadament titulada Traç al Blues. Són retrats de músics en plena actuació realitzats del natural, és a dir, directament mentre actuaven al «Hot Blues». La majoria d'ells elaborats amb grafit i d'altres a l'aquarel·la, aquesta tècnica tan fresca i

atractiva però també tan difícil i rebel, com molt bé saben els aficionats d'aquest procediment. Aquesta exposició és tot un exercici de bon fer i d'observació, de síntesi i de sobrietat. En Xavier captura amb el llapis i el pinzell l'actitud i el gest i ens mostra el moviment sense aturar l'acció. Per fer-ho, en Xavier es val hàbilment dels tres recursos bàsics dels pintors: la línia, la taca i el color. Aquests són uns recursos que cal administrar amb intel·ligència i harmonia, tot procurant que treballin plegats, ja que cadascun d'ells té ben definida la seva funció, i l'abús o el desencert distorsionarien i fins i tot anul·larien l'expressió pretesa.

En Xavier utilitza la taca justa per suggerir i la línia indispensable per definir, procurant aquesta síntesi que ens és tan grata quan és explícita. Tot molt ben acompanyat amb el color adient —quan n'hi ha— per evocar l'atmosfera dels músics en escena i l'ambient que es genera al local.

Tot i les dificultats que representa per a un pintor la captura del moviment i de l'acció, ni el seu bon gust ni el seu ull li fallen a l'hora de traslladar damunt el paper el gest instantani i fugaç.

Aquesta preferència d'en Xavier per l'acció i pels cossos en moviment l'ha portat a treballar en l'actualitat els futbolistes en plena activitat dins el

terreny de joc, i s'ha pres la gosadia d'introduir en aquestes obres un toc d'enginy i d'ironia, tenint cura en tot moment d'explorar els recursos que el llapis de grafit i el carbonet li permeten. Els dibuixos que jo li he vist sobre aquest tema, per les seves qualitats tècniques i plàstiques i per l'esperit juganer del seu autor, prometen esdevenir una sèrie sòlida, atractiva i engrescadora.

No voldria acabar aquest text sense parlar de les darreres pintures que li he vist, olis i aquarelles en els quals l'organització de l'espai pren una importància cabdal, amb la línia de l'horitzó elevada i un ús del color fresc, transparent i lluminós.

M'afegeixo, doncs, a tots els qui esperem impacients veure els fruits de les inquietuds i recerques d'en Xavier, tot fent vots perquè aquestes arribin a bon port i trobin bona acollida per part dels aficionats a la bona pintura.

ALBERT ALÍS (Mataró, 1961), guardonat des dels inicis de la seva trajectòria amb premis com la Biennial de Pintura Jove d'Anquins i el Premi Jove de la Sala Parés, ha estat present com a finalista en els premis estatals més destacats, nombroses vegades. La seva trajectòria és prova d'una marcada perspiciàcia i sensibilitat i es constitueix com un referent de les noves propostes figuratives del país (<http://www.albertalis.com>)

XAVIER GABRIEL

(Igualada, 1978)

Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (2004) i màster en Produccions artístiques i recerca (UB, 2009) va reafirmant la seva trajectòria persistent en la seva activitat artística. Ha estat reconegut en notables certàmens de pintura a nivell estatal, amb primers premis com en el concurs Internacional Ciutat de Lleida (2011), en el concurs Aguas de Barbastro (2011) o en el Pere Romeu d'Arts Plàstiques (2011), entre molts d'altres. Premi del públic a la Biennial de Pintura Jove de la galeria Anquins (2008). Ha obtingut també accessits al Premi de Pintura Jove Fundació Barceló (2009) com a més destacat i ha estat seleccionat com a finalista en l'important premi Ricard Camí (2007). Així mateix, també és digne de menció el recorregut que ha anat elaborant al costat de la pintura al natural, categoria en la qual ha rebut nombrosíssims premis des del 2006.

Polifacètic, inquiet i divers, s'ha centrat en el dibuix i la pintura com a mitjà d'expressió i camí professional. A banda d'això, s'ha anat acostant a la música i l'expressió corporal, de la mà de disciplines orientals com el ioga, el txi kung i el tai txi. Després d'un període d'introspecció i recerca en disciplines externes a la seva formació, enceta nous projectes plàstics amb un nou bagatge. A la vegada, el projecte de fons realitzat al Hot Blues li ha aportat una nova perspectiva i llibertat tècnica que es presenta a les seves noves obres.

Ha exposat a Igualada en diferents espais, a Reus al Círcol, a la Fundació Reddis i en una col·lectiva a l'Anquins, a Barcelona sobretot a la galeria Artevistas, també a Barbastro i a Guadalajara a través d'una petició entre la Uned i Ibercaja, i a Tolosa de Llenguadoc. Té obra en col·leccions privades tan importants com la de la Fundació Vila Casas i també de la Uned.

